

סיפר לו תלמיד אחד שהיה סוער על שולחנו, כי ראה בספר הדן בסיפור שנזכר בגמרא על עוג מלך הבשן, שעקר הר בן שלוש על שלוש פרסאות לזרקו על מחנה ישראל, כאילו גוזמה היא. העיר לו ה"חזון איש", כי אסור לבטא דברים כאלה. בחומרה רבה התייחס כלפי תלמיד זה בגלל אמרי פיו ובליל שבת-קודש לא הרשה לו לגעת ביין מחשש נסך, עד שקיבל על עצמו להרהר בתשובה וכי לא ילגלג שוב על דברי חז"ל.

אירע, ששאל פלוני מה דעתו של צורב אלמוני בנושא מסוים. הנשאל העיר כלאחר-יד: "אלמוני אומנם למדן גדול, אבל תמים". יצא ה"חזון איש" מגדרו, התרגש וטפח בידו על השולחן בעוז, קרא "אסור לדבר כך" ולא נרגע שעה ארוכה.

ביום הפגישה עם ראש הממשלה דוד בן-גוריון, שעה קלה לפני שהגיע האורח לביתו, התהלך ה"חזון איש" בחדרו אנה ואנה, ושפתותיו מלמלו פסוקי תהלים. ברגע שנכנס בן-גוריון לחדרו, הסיר ה"חזון איש" את משקפיו כדי שלא להסתכל בפניו. לפני הפגישה עם בן-גוריון ביקשו מקורבים להטמין בחדרו מכשיר-האזנה ולהקליט את חילופי הדברים עם ראש הממשלה בלא שירגיש משהו, אך הוא התנגד לכך בהחלטיות ואסר זאת עליהם. אחרי ימים, שמעו מפיו אנשי סודו קצת פרטים נוספים על מהלך שיחתו עם ראש הממשלה. "נהגתי", אמר, "לתת לו סטירה ומיד לאחריה לטיפה. הסטירה – מפני שראוי לה; והלטיפה – מאחר שהוא אורח בא בצל-קורתי אין זו מן המידה שירגיש שלא בנוח".

ילדו של אחד מתלמידי ה"חזון איש" חלה ביום שבת. הרופא שבדק אותו סבר שמצבו איננו רציני. הלך האב אצל ה"חזון איש" להזכיר את עצמו ואת ילדו החולה שיברכנו ברפואה שלמה. מה נדהם האיש, כאשר הורה לו שיסיע לאלתר את הילד כדי לאשפוז בבית-חולים. כיון שהכיר בו שהוא מהסס, מפני חילול שבת, ניגש

ה"חזון איש" אל מעילו שהיה תלוי בירכתי החדר על-גבי מסמר שנעץ בקיר, שלף מתוך כיס-חיקו שטר כסף ונתן חיש בידו לצורך הנסיעה. עכשיו עשה כדבריו, ואומנם נתברר לאחר מכן, שמצב הילד היה חמור ומסוכן מבלי שהרופא הבחין בזאת במבט ראשון.

☆

מעשה בילד רך, תינוק של בית-רבן, שנצרך לנתחו במוח אולם פרופ' אשכנזי חכך בדעתו אם לקבל עליו את המשימה, ואמר שסיכויי הילד להישאר חי הם ביחס של שני אחוזים למאה. הביאו את המקרה לפני ה"חזון איש" שפסק לנתח: "יש רופא שמעוניין לנתח ואין לדבריו משקל, אבל רופא זה בר-סמכא, ואם הוא קובע שיש מעט אחוזים של תקוה משמע שעוד נותר מה לעשות, וממילא מחויבים על-פי תורה לנתח". הלכו הורי הילד מעמו ושוב אחרי שעה קלה: "הפרופסור מהסס, מתיירא ליקח על עצמו אחריות, איננו מוכן לעשות על דעתו עצמו". הוא נתחייך והגיב: "עצבנות ותו לא". באותו מעמד נטל פיסת-נייר וכתב אל פרופ' אשכנזי כדברים האלה: "מאוד קשה כי נפלה עלי ההכרעה, אבל רצוני לקוות כי מן השמים יצליחוהו: אי"ש קרליץ". וכך הווה. מן השמים הצליחוהו, הניתוח עבר בשלום והילד החלים וגדל לאיש בריא ושלם.

☆

פעם ביקשו מה"חזון איש" שיתפלל לשלום ילד חולה וכך עשה. כשהבריא הילד, בא אביו אתו אל ה"חזון איש" כדי להודות לו. מאן דהוא הציע שה"חזון איש" ינצל הזדמנות זו לומר לאביו שישלח את הילד לשיעורי תורה כמה פעמים בשבוע, כי הילד התחנך בבית-ספר של ה"מזרחי". אך ה"חזון איש" השיב שאיננו יכול להטיף דעות לאנשים, אשר לא באו לשאול את דעתו. באבחנתו הדקה תפס, שבמקרה העומד לפניו לא יהיו דבריו נשמעים. רק אדם השואל עשוי לציית, אפילו אינו מחוג החרדים, ולא מי שאינו שואל.

☆

באחד הלילות התדפק יהודי עגום ואובד-עצות על דלתו של ה"חזון איש". ילדו הקט מאושפז בבית-חולים סמוך, והוא חולה

אנוש במוחו. הרופאים הגידו לאב שבלא ניתוח לא יאריך ימים, אבל הניתוח גופו עלול לנתק את פתיל-חייו. רק מעטים יצאו חיים מניתוח מסובך כזה.

ה"חזון איש" הקשיב לדברי האיש בשכיבה. אחר-כך עצם את עיניו ושכב דומם במשך קרוב לרבע שעה תפוס שרעפים. לבסוף פקח עיניו ושאל לזהותו של הרופא המועמד לנתח את הילד. כששמע את שמו, הסכים שיעשה הניתוח, ואמר לאיש שימסור לרופא בשמו שכדאי לנתח. כאשר שמע הרופא את הדברים ששלח ה"חזון איש" אליו, התבטא: "אמת, בכל פעם הוא קולע אל המטרה, אולם במקרה זה החטיא, אין סיכויים". עם זאת, נעתר לבקשת האב וביצע למחרת את הניתוח שנתארך כדי שש שעות ויותר. כשסיים הרופא מלאכתו, העיר: "אם יקיץ הילד תוך עשרים-ארבע שעות מוטב, ואם לא יקיץ, הקיץ עליו הקיץ". משחלפו כ"ד שעות ולא הקיץ הרים הרופא שתי ידיו לאות יאוש. נחפו האב האומלל אל ה"חזון איש" וסיפר בשברון-לב את הדברים ששמע מפי הרופא. אמר לו: "הזמן הקצוב אצלנו ע"ב שעות". לשמחת האב תיכף כשמלאו ע"ב שעות התעורר הילד מתרדמת הניתוח ובתוך כמה שבועות החלים כליל עד שהלך ברגליו והביאו אביו אל ה"חזון איש" שיברכו.

כיוון שנסתיימה הפרשה בכי-טוב, הרחיבו המקורבים ושאלו אותו, מדוע כשבא אליו האיש בפעם הראשונה, הפליג בדומייתו והתמהמה מלהשיבו? ועוד שאלו: מה פשר המנין ע"ב שעות? השיב להם ה"חזון איש": "האיש סיפר לנו דברי הרופא שאם לא ינתחו עתיד הילד לחיות עוד מעט. נזקקנו אפוא לעיין בסוגיה ד'חוששין לחיי שעה' מתחילת העניין עד המסקנה ש'אין חוששין', שאם עושין על-פי התורה יעלה הכל בטוב, ואילו השיעור שבעים-ושתיים שעות מפורש למדתי מתוך משנה מפורשת".

☆

סיפר רבי חיים פרידלנדר, שכיהן בשעתו כמשגיח רוחני בישיבת "פוניבז": נער מבני משפחתי חלה בדלקת התוספתן והובהל לבית-חולים "הירקון" לניתוח. אולם עוד לפני הניתוח נבקעה הדלקת והמוגלה חדרה אל הגוף והיה במצב מסוכן. אצו הקרובים אלי בליל שבת-קודש וביקשו שאלך אל ה"חזון איש" ואבקש שיתפלל על החולה. כשבאתי אליו, לא הסתפק במסירת שם הילד

ושם אמו אלא חקר, כדרכו בקודש, על אודות כל פרטי המקרה, וציוה עלי לנסוע מייד אל בית-החולים ולבקש בשמו מפרופ' מרקוס שיתמסר לחולה זה, כדי להציל את חייו. לא האמנתי למשמע אזני. העזתי לשאול: "הרי הילד שוכב בבית-חולים במחלקה הכירורגית אשר בראשות פרופ' מרקוס, והוא שניתח אותו, אם-כן למה צריך לנסוע אליו בעיצומו של שבת?" אולם ה"חזון איש" עמד על הוראתו שאסע מייד אל הפרופסור ולעורר תשומת-לבו המיוחדת אל הילד הזה, ועשיתי כאשר ציווני.

☆

מעשה והביאו לפניו ילד חולני, שהרופאים איבחנו שסובל ממחלת כפיון (אפילפסיה). הסתכל בו ואמר: "טעות בידם". שאל אחד מהנוכחים במעמד זה: "וכי זו מנין לו?" השיב ה"חזון איש": "יבולים להכיר בעיניו שאינו לוקה בחולי הנפילה". מאוחר יותר נתחורר כדבריו.

☆

ילד בן שתיים-עשרה, בן למשפחה חילונית מבני-ברק, לקה במחלת דם מסוכנת והגיע עד שערי מות. הרופאים בבית-חולים "בילינסון" אמרו נואש, ורק אחד מהם קרא לעבר ההורים, שאם יש חמלה בלבם על ילד טיפוחם יואילו לפנות בצר להם אל ה"חזון איש". כעבור שעה קלה עמדה לפניו האם כשהיא פוחרת ידיה וממררת בבכי. "מה שם הילד?" שאל. "חיים", השיבה. "נו, חיים", חזר אחריה, "צום לעבן", אם תבטיח האם שהילד יניח תפילין כל יום כאשר ימלאו לו י"ג שנה, ירחמהו האל. האם הבטיחה בכל היקר והקדוש לה ותיכף אצה אל מיטת ילדה, והנה מבשרים לה שחל שיפור במצב. הילד התאושש תוך כמה ימים, וכשמלאו לו י"ג שנה, לא הוא בלבד התחיל להניח תפילין, אלא אף האב חזר למוטב בהשפעת המקרה.

אוצר תוכנות
13676

☆

אחד מתלמידיו, הרב אברהם הורביץ, מספר על נס שנבח בו: פעם ישבתי בבית מדרשו ונכנס השוחט מרמלה עם אב וילד שראשו היה עטוף בסודר, וביקשוני שאכניסם ל"חזון איש", ואמרו לי כי הילד נשאר בחיים מברכתו ורוצים שיראהו ויברכו. שאלתי לפרש

אוצר תוכנות
13676

הדבר וסיפרו לי, שלפני כחודש ימים הפסיק הילד לראות ולשמוע, והרופאים קבעו שהוא סובל מגידול שהתפשט בראשו, וכבר מאוחר לנתחו ולהצילו. האב והשוחרט באו אז אל ה"חזון איש" וסיפרו לו על כך. אמר להם שילכו אל המנתח ויגידו לו בשמו שינתח ויצליח אי"ה. בשמוע המנתח כן הסכים לנתחו ואכן הילד נתרפא כליל. נכנסתי אל ה"חזון איש" ואמרתי לו מי הבאים. אמר לי שאכניסם. נכנסנו, והאב אמר: "רבי, הנה ילדך!"

☆

מספר בחור ישיבה שלמד בישיבת "בית יוסף" בגבעת-רוקח, סמוך למעונו של החזון-איש: לילה אחד, כאשר ישנתי בחדרי, התעוררתי לקול רשרוש שעלה באוזני מאחורי החלון. קמתי, ניגשתי לראות, והנה ה"חזון איש" ניצב עלי והוא מלחש: "ילדה פעוטה במצב קשה... חולי מסוכן... הרופאים אמרו נואש לחייה... האב נמצא לידי... היה טוב לכנס עכשיו מניין בני-תורה ולומר תהלים". הלכתי להעיר עוד כמה בחורים, הלכנו תיכף אל בית-המדרש הקטן שלו ואמרנו מזמורי תהלים בציבור לרפואת הילדה.

☆

פעם באו להיוועץ עמו בעניין ניתוח לאשה. אחרי שקרא מה שכתוב ב"קוויטל" ועיין בו שעה ארוכה האדימו פניו מאוד. הוא שתק והיה תפוס שרעפים. לבסוף השיב: "את הניתוח שלא יעשו... עוד תיפקד בזרע-של-קיימא. ואתם לכו אל ר' נחמן סופר (פפירנא) בירושלים ותרכשו אצלו עשר מזוזות כשרות למהדרין, על-מנת שתחליף ותקבע אותן האשה בפתחי מעונה". האדם ששאל סיפר: "מילאתי אחרי עצתו ולא נפל מדבריו ארצה כחוט השערה. גם המספר עשר התאים לפתחי מעונה של אותה אשה".

☆

מעשה באשה חולנית שנזקקה לניתוח לב באופן דחוף ביותר והלך בעלה לשאול בעצתו. אמר לו ה"חזון איש" שייסעו לאנגליה וידרשו ברופא פלוני שנקב בשמו. והנה כעבור ימים ספורים נודע שאותו רופא עצמו בא לביקור בארץ-ישראל, ומתעתד לערוך כאן סדרה של ניתוחי לב. מיהר האיש לשאול את ה"חזון איש", אולי

תפנה גם אשתו אל הרופא להינתח פה בארץ, והשיבו בשלילה: "צריכים לנסוע לאנגליה". השתומם השואל, וגם הרופא שסיפרו לו על כך התפלא, אבל לא מלאם לבם לשנות מדבריו. אחרי שחזר הרופא לארצו, נסעה אליו האשה לעבור את הניתוח. והנה, במהלך הטיפול התברר להפתעתם, שיש צורך במכשיר מסוג נדיר – שכמותו עוד לא היה אז בנמצא בארץ – ובלעדיו לא היה הניתוח משיג את מטרותו.

☆

מעשה בבן-תורה שהגיע לפרקו ונתקף במחלה קשה, ולמרות טיפולי הרופאים לא החלים ממנה כליל, אלא מפעם לפעם סבל ממיחושים וכאבים עזים. הצעיר הסיח לפני ה"חזון איש" את לבו, כי הנה באים לדבר בו נכבדות, אך לבו נוקפו אם אין מחובתו כשמציעים לו שידוך לגלות את דבר מחלתו. הוא השיב שבמקרה בשלו אין צורך. התפלא הצעיר: כלום יולך שולל? השיבו דרך הבלעה: "מאחר שהכאבים לא יישנו, לאיזה צורך יש לספר?" מאותו יום ואילך סרו הכאבים מעליו ונתרפא.

☆

הרב שמריהו יוסף קרליץ, בן אחיו של ה"חזון איש", סיפר: מעשה ברב ידוע שחלתה זוגתו במחלה מסוכנת, ורופא ירושלמי מפורסם הזהיר שיש לנתחה באופן רחוק, כדי להציל חייה. בא לשאלו, ונענה: "סעו אל רופא פלוני באמריקה, הוא ינתח!" הלך הרב אצל אותו רופא ירושלמי וסיפר מה שאמר לו ה"חזון איש". העיר בוודאות: "מן הסתם אינו יודע חומרת המצב, הלא אין סיכוי שהאשה תחזיק מעמד עד אמריקה". נחפז הרב שנית אל ה"חזון איש" וסיפר הדברים לפניו בקול נפחד, אבל הוא לא שינה את עמדתו: "מוכרחים לנסוע לאמריקה". היה הרב נבוך מאוד והסתפק מה לעשות. ניגש אליו ה"חזון איש", טפח על שכמו ואמר: "עשו כפי שדיברנו, ואל תחששו, ברוך השם מן היום שהתחלנו להשיב בעניינים אלה עוד לא אירע מכשול".

☆

לפעמים ביסס ה"חזון איש" את דבריו על יסוד הרגשה שלו: "לבי אומר לי". במקרה אחד מסרו לידו "קוויטל", שנזכר בו שם החולה

ושם אמו ושם מחלתו, מחלת הסרטן, כפי שקבעו הרופאים. הסתכל ה"חזון איש" בפתקה ואמר: "לא נכון. אינני סבור שזה סרטן". שאל אותו האיש העומד לפניו מניין לו, הלא הרופאים בדעה אחרת? משך בכתפיו ואמר: "אך מה אעשה, ובכל זאת אינני רואה שהוא לוקה בסרטן".

☆

צעיר חילוני, תושב רחובות, נתקף עווית מעיים והקאות עד שנחשד בסרטן והרופאים אמרו נואש. באה אמו האלמנה לפני ה"חזון איש" והוא חקר לפרטים וביקש שיבטיח הבן להניח תפילין. אחרי שחזרה אליו עם הבטחת הבן, אמר לה שכנראה הרופאים טעו, אין בנה לוקה בסרטן אלא בכיב־קיבה ויש לנתחו. מוטב אפוא שייצא מבית־החולים ששכב בו ויסע אל רופא פלוני בירושלים על־מנת להינתח. לבסוף, כשנתברר הכל כדבריו ונודע לרופאים מה שהגיד מראשית, שלחו אליו לשאול מהיכן ידע. השיב: "לא ידעתי, אבל הרגשתי".

☆

יום אחד הביאו לפניו שאלה בנוגע לאשה בהריון, שלדברי הרופאים הכרח הוא לבצע בה "הפלה מלאכותית" מטעמי פיקוח־נפש. הוא הקשיב לפרטים והכריע לשלילה. הוא לא הסתפק בפסק הלכה ואמר לשואלים: "הרי כל תהליך הלידה הוא מנפלאות הבורא, בדרך הטבע אי־אפשר להבין כיצד מגיח התינוק מרחם אמו, כלום ידוע לרופאים כמה נפלאות עתיד הקב"ה לעשות עוד כאשר תקרב ללדת?" והקב"ה הפליא לעשות. לא אירע שום מכשול, וכאשר מלאו ימיה נולד תינוק בריא ושלם, וגם לה היה שלום.

☆

פעם בא לפניו אב וסיפר שבתו נשואה י"ג שנה ועוד לא ילדה, ועכשיו שנתן ה' לה הריון פקדו אותה מחלות וגרמו לסיבוכים רפואיים עד שכל חייה נתונים בסכנה, והרופאים מצווים לבצע הפלה כדי להצילה. כל הפרופסורים והגינקולוגים מתל־אביב ומירושלים בדעה אחת והחליטו שאין ברירה. הקשיב ה"חזון איש" לכל הסיפור ושאל פרטים נוספים. הוא עצם עיניו וישב דומם

במשך כמה דקות. אחר־כך פקח עפעפיו, ופסק בניחותא: "אל תצייתו להם, חלילה מלבצע הפלה, ה' הטוב יעזור וישמור מכל צרה את האם ואת הרך הנולד". והשם הטוב אכן עשה כפי שאמר.

☆

סיפר ר' יעקב פינקלשטיין, עסקן ציבורי מכפר אתא, שנזעק פעם באישון־ליל אל מעונו של ה"חזון איש" בלויית ד"ר מונק, מנהל ביה"ס המקומי "יבנה", כדי לדון בגורלו של מכרם, יהודי שלישי, יוסף צבי צינובר שמו, אשר צוות רופאים בחיפה איבחן בו סרטן הקיבה וקבעו שמצבו חמור: אם ינתחו אותו – הסיכויים קלושים להבריא; לא ינתחו – אין לו תוחלת־חיים יותר משלושה חודשים. ה"חזון איש" הקשיב לדבריהם בריכוז ובמתח ניכר. הוא פרש לפניו על השולחן ציור אנטומי של מערכת הקיבה ושאל מד"ר מונק, שהבין ברפואה, הסבר מפורט: היכן פשה הנגע כפי השערת הרופאים, ובאיזה שטח כוונתם לנתח? בתשובתו הצביע ד"ר מונק על נקודה מסוימת בציור והבהיר בהגדרות מפורטות את מחשבת הרופאים. השתררה דומיה. ה"חזון איש" ישב, עיניו מרותקות אל הציור במשך רגעים ארוכים. לבסוף אמר: "שב ואל תעשה עדיף, מסתבר שאינו מה שחושבים..." ואומנם חי האיש עוד הרבה שנים וגם רופאיו עצמם שינו דעתם לאחר זמן.

☆

מעשה בבני־משפחתו של יהודי פלוני, שנזקק לניתוח מסוכן במוחו, אשר פנו אל ה"חזון איש" שיכריע בעצתו, מאחר שהרופאים סבורים שהניתוח יגרום כמעט ודאי למוות, ומאידך אין סיכויים לחולה להישאר בחיים ללא ניתוח. כדרכו, שאל מייד לפרטי המחלה ואחר־כך שירטט על־גבי נייר את צורת המוח, וציין בשירטוט כיצד על המנתחים לבצע את הניתוח למען יוכתר בהצלחה. בני המשפחה הביאו את השירטוט לפני פרופ' אשכנזי, שחקר אותם: "מיהו המומחה שערך את השירטוט ופתר בזה את הבעיה המסובכת של החולה?" ואומנם, לפי שירטוטו של ה"חזון איש" בוצע הניתוח בהצלחה והחולה יצא בריא ושלם.

☆

המנתח ד"ר משה הרניק, מטובי הכירורגים הגינקולוגים, העיד על עצמו שפעם נקרא אל ה"חזון איש" לשם הכרעה בנוגע לניתוח חמור בחולה מסוימת, וכאשר הצביע לפניו על קושי הביצוע של ניתוח מסוג זה, הציע ה"חזון איש" במלים פשוטות דרך חדשה משלו כיצד לבצעו בלי קשיים.

☆

מעשה בחולה שסבל מכאבים בבטנו והרופאים קבעו שסובל מאבן בכליה. כשבא לפני ה"חזון איש" וסיפר לו מה שהרופאים אמרו, הגיב: "האבן כבר יצאה...". פקפק האיש אם שמע נכון, התפלא, אבל הוא אמר בביטול: "מגרגיר אבק הם עושים אבן שלמה" – והשנים הבאות הוכיחו שצדק.

☆

שמע המחבר מאביו ז"ל: מעשה ביהודי תושב בני-ברק, מעולי רוסיה, שסבל מדימום חזק במעיו. הוא נלקח לבדיקות לבית-החולים "בילינסון", שם גילו אצלו פצע פנימי חמור, אשר אם ינותח או לאו, הריהו בסכנת מוות. שידלו אותו בניו, עסקני מפלגה חילונית, שיסכים לטיפול הכירורגי וניסו להשלותו כאילו עליו לעבור ניתוח קל, אבל האב הבהיר שלא יעשה צעד בלי הסכמת ה"חזון איש". הלכו הבנים אל אבי ז"ל וביקשו שיבקש מה"חזון איש" להשפיע על אביהם שיסכים לניתוח. עשה אבי ז"ל כבקשתם. אמר לו ה"חזון איש": "מאוד קשתה עלי הכרעה זו". לבסוף הסכים שיובא אליו החולה בעצמו, ויעץ לו שייסע להיבדק שנית אצל ד"ר קוק בירושלים, ואם גם הוא יקבע שיש צורך בניתוח, נכון לעשותו. נסע האיש ירושלימה ונבדק שנית, אולם הבדיקה לא העלתה דבר. בתוך כך נפסק אצלו הדימום. חזר האיש ל"בילינסון" לעריכת סידרה חוזרת של צילומים, אשר העלתה כי הפצע בעינו למרות שהדימום חדל. מייד שב אל ה"חזון איש" עם תוצאות הבדיקה והוא אמר לו: "הפצע יימוג ויתרפא מעצמו, מוטב לא לנתח". בתוך זמן קצר החלים האיש וחי לאחר-מכן כתריסר שנים עד שעבר את גיל הגבורות.

☆

מעשה ביהודי שנתקף בשטפידם חזקים מהחלחולת והובא אל ד"ר קוק בבית-החולים "הדסה" בירושלים. קבע הרופא שהאיש לקה בטחורים ויש צורך לנתחו בדחיפות, אולם החולה ביקש ממנו להמתין מעט, הוא מוכרח לשלוח מישהו להתייעץ עם ה"חזון איש" – רק בהסכמתו יכנס לניתוח. נעתר ד"ר קוק לבקשתו ומאחר שעמדו ביום ששי, הועיד לנתח אותו ביום שני בבוקר, כיוון שהיה משוכנע כי ה"חזון איש" יאשר את מסקנתו ועד אז כבר תבוא התשובה המיוחלת. כשהגיע יום שני, הורה להשאיר את החולה בצום ולהכינו לקראת הניתוח. אולם שעה קלה לפני שעמד להכניסו אל חדר הניתוחים, שב השליח שנסע לבני-ברק, ובפיו הדברים שמסר ה"חזון איש" להגיד לרופא: "מאחר שהחולה נחלש כל-כך כתוצאה מהדימום, וגם אין אפשרות לבדוק בדיקה יעילה במצב כזה, מוטב לדחות הניתוח למשך שבוע ימים".

המנתח, ד"ר קוק, התפלא: מה טעם יש להמתין בניתוח שחיוניותו ודחיפותו אינה מוטלת בספק? אלא מחמת שהכיר מקרוב את ה"חזון איש", והעריך את ידיעותיו ברפואה, הסכים לקבל את דעתו גם מבלי להבין טעמו ונימוקו. והנה, במשך שבוע זה השתפר קצת מצב החולה, ולפי הנחיות הרופא נעשו בדיקות סקופיות חוזרות שהעלו, כי בגוף החולה בעומק פנימה פשה גידול מסוים שיתכן כי הוא שימש כמוקד הדימום, ובהכרח לנתחו, מכיון שאם ישאירו אותו עתידים להתפתח בו תאים ממאירים בעלי השפעה קטלנית. לא היה אפוא גבול להפתעתו של ד"ר קוק, כי אלמלי ניתח את האיש ביום שני הקודם – כפי שתכנן מראש – לא היה בכלל מאתר את הגידול הזה, ורק הודות לכך שפעל כעצתו של ה"חזון איש" הציל את החולה.

אוצר החכמה
13676

אוצר החכמה
13676